

ZVÍŘATA V POHYBU

Představte si, že přijde podzim a vy jste jen mládě vlaštovky. Teprve před pár týdny jste poprvé opustili hnízdo. Nejsou vám ještě ani dva měsíce, a už musíte letět tisíce kilometrů – celou cestu až do Afriky.

Ale tím vaše dobrodružství nekončí. Až přijde jaro a vy budete tak akorát staří na to, abyste si postavili vlastní hnízdo, budete muset urazit stejně dlouhou cestu zpátky do Evropy. Tenhle let do Afriky a zase zpět budete podnikat každý rok po zbytek života.

Vlaštovky ale nejsou jediní zvířecí cestovatelé. Mnoho různých zvířat po celém světě se přesouvá dost podobně – a musí přitom překonávat pohoří, pouště i oceány. Těmto dlouhým přesunům se

odborně říká zvířecí migrace a mohou mít mnoho různých podob: ptáci létají vzduchem, sloni kráčí po zemi a želvy zase plavou v moři.

Zvířata migrují, protože se jejich životní prostředí s každým novým ročním obdobím mění. Putují na místa, kde naleznou dostatek potravy a kde můžou v klidu a bezpečí vyvést mladá. Po cestě musí vydržet kruté výkyvy počasí a vyhnout se predátorům. Možná to zní náročně, ale kdyby naši cestovatelé zůstali na jednom místě, nepřežili by. V této knize na vás čeká 20 příběhů různých zvířecích cestovatelů, kteří podnikají dlouhé výpravy po celém světě. Každý z nich vám povypráví úžasný příběh!

OLBŘÍMÍ CESTA

Mládě kepokaka se při pouti hlubinami modrého oceánu drží blízko u své matky. Už v šesti měsících váží stejně jako slon. Ale pořád potřebuje matku: mají totiž před sebou dlouhou cestu, během níž bude samice mládě opatrovat a krmit ho mlékem, aby vyrostlo a zesílilo.

Samice kepokaka porodila v zimě v teplých vodách Tichého oceánu poblíž Austrálie. Shromáždilo se tam mnoho kepokaků a všichni pečovali o svá mláďata. V té době nepřijímali vůbec žádnou potravu, přežívali díky tukovým zásobám v těle, jež si vytvářeli celé předchozí léto.

Teď jsou kepokaci zase hladoví. Míří na jih k Antarktidě, kde opět najdou vhodnou potravu. Až tam dorazí, bude zrovna léto. Chladné vody budou plné maličkých stvoření, která

vypadají trochu jako krevety a říká se jim kril – a kepokaci je milují. Budou se krmit asi půl roku, polykat kril po obrovských soustech. Mláďata se naučí, jak na to, a brzy si sama začnou tvořit tlustou vrstvu tukové tkáně, takzvaného velrybího tuku, kterou potřebují, aby jim nebyla zima.

V dubnu se pak kepokaci vrátí zpátky na sever. Mladí jedinci už budou dost velcí na to, aby se o sebe postarali sami. V teplých vodách Tichého oceánu si budou hrát, rozstříkovat vodu ocasy a někdy i skákat vysoko nad hladinu.

V deseti letech je pak kepokak plně dospělý. Z teplého Tichého oceánu do chladných vod v oblasti Antarktidy bude cestovat po zbytek života každý rok. Ročně uplave i více než 25 000 km. Tolik nezvládne žádné jiné zvíře na Zemi.

Keporkak dorůstá délky až 18 m. Zimu tráví v teplých oceánech po celém světě, kde se i rozmnožuje. V létě se přesouvá do polárních oblastí, kde loví potravu.

LEDOVÝ POCHOD

Brrrr! Představte si, že jste uprostřed Antarktidy. Kolem vidíte jen led a nic jiného. Ale podívejte se pozorněji. Přes promrzlé pláne pochoduje celý zástup tvorů. Zdáčky vypadají jako lidé, ale brzy pochopíte, že to jsou tučňáci, srovnání hezky v řadě jeden za druhým.

Jsou to tučňáci císařští, největší druh tučňáka na světě, jediný, který se rozmnožuje uprostřed Antarktidy. Ale teď se blíží zima, takže nechali moře za zády a cestují do vnitrozemí ke svým hnízdištím. Tahle cesta je dlouhá asi 100 km. Když chtějí dát unaveným nohám odpočinout, plácnou sebou na břicho a kloužou po ledu vpřed.

Jakmile dorazí až k hnízdišti, každá dvojice si pro sebe najde kousek místa. Samice snese jediné vejce a pak se vrátí

k moři, aby tam nalovila ryby. Zatímco je pryč, o vejce pečuje samec, drží ho na svých teplých nohách. Když nastanou ledové zimní bouře, všichni samci v hnízdišti se semknou do hloučku. Jakmile se vejce vylíhne, každý z nich se věnuje svému mláděti a drží ho stulené pěkně v teploučku pod měkkým peřím na břiše.

Po čtyřech chladných měsících se vrátí samice s rybami. Oba rodiče se pak střídají a krmí svoje rostoucí mládě až do prosince (což je na Antarktidě léto), kdy mladí tučňáci sami vyrazí na pochod k moři. Tam se učí lovit. Po čtyřech letech jsou zcela dospělí a připravení se pářit. Teď se i oni budou vydávat na cestu do vnitrozemí jako jejich rodiče.